

POZDNÍ PODĚKOVÁNÍ

MILAN BLAHYNKA

Mebyl jsem vůbec jeho věrný žák. Třebaže jsem za všechny semestry nevynechal snad ani jednu jeho předepsanou přednášku a seminář (naštěstí nekolidovaly s přednáškami a semináři nepředepsanými, kvůli nimž jsem nechodil na jiné povinné) ani jeho večery ve slavném *filologickém odboru*, v němž co čtrnáct dní referovaly o svých posledních objevech vědecké hvězdy filozofické fakulty, jichž bylo nemálo: anglisté *Ladislav Cejp* a *Jiří Levý*, klasická filoložka *Julie Nováková* a *Karel Janáček*, který cyklus filologického odboru s neuvěřitelnou znalostí a nadhledem řídil, dnes by se řeklo moderoval, germanista *Pavel Trost*, rusista *Bohuslav Ilek*, slavisté *Antonín Dostál* a *Orest Zilynskyj*, romanisté *Josef Š. Kvapil* a *Antonín Zatloukal*, budoucí slavný kunsthistorik *Rudolf Chadraba*, hispanista *Oldřich Bělič* – a z bohemistů kromě *Oldřicha Králíka* *Jaromír Bělič*, *František Kopečný*, *Jiří Daňhelka*, *Miroslav Komárek*. Z Kyjova, kde jsem maturoval a žil u rodičů a odkud bylo blíž do Brna, nešel jsem do Olomouce za *Oldřichem Králíkem*, o němž jsem ještě téměř nic nevěděl, ale za profesorem estetiky *Bohumilem Markalousem*, úžasným prozaikem *Jaromírem Johnem*, který mi před koncem druhého semestru umřel.

Myslím, že v prvním ročníku jsme *Oldřicha Králíka* neměli, nemohu si to ověřit, svůj příliš dobře uložený index nemohu momentálně najít. Zato ve třetím semestru jsme byli – jedna dívka a já – jako pouzí dva posluchači tzv. *neučitelského studia* přiřazeni ke čtveřici posluchačů stejné studijní větve ve vyšším ročníku – byli to *Jaromír Dvořák*, *Vladimír Justl*, *Jiří Opelík* a *Jiří Svoboda* – a s nimi jsme vyfasovali nejen na *novou českou literaturu* (na ni chodili i posluchači učitelského směru), ale (snad až později) i na dějiny kritiky a snad i na ediční práci – a na semináře ke všem třem přednáškám velkého *Oldřicha Králíka*, podle vizitky na dveřích jeho pracovny *docenta Masarykovy univerzity*, na níž se roku 1946 habilitoval (až do roku 1951 působil v Olomouci jako externista). Jsem si bezmála jist, že nejméně dva semestry ze čtyř, které jsem absolvoval spolu se čtveřicí dospělejších kolegů, měl jsem *Oldřicha Králíka* 12 hodin (šest hodin přednášek, šest seminářů) týdně. Fascinoval mě jeho způsob. Na rozdíl od dalších ročníků, které se dostaly do rukou méně erudovaných pedagogů, připravujících se na přednášky ve studovně, kde si vypisovali data a pasáže z *Jakubce*, *Vlčka* a *Nováka*, a přednášejících pak postupně a jen *stručně přehledně* o všech význačných vývojových etapách a jejich představitelích, *Králík* nás odkázal na vydané a v naší studovně přístupné svazky dějiny české literatury (včetně *Arna Nováka*, oficiálně zavrhaného) a po celý semestr se věnoval zevrubně vždy jednomu básníku nebo prozaikovi, konkrétně *Bezručovi*, *Olbrachtovi*, *Karlu Čapkovi*, při jejichž probírání přicházela řeč i na jejich souběžce a protichůdce; v semináři jsme po celý semestr rozebírali stejným způsobem například právě

vydaná Nezvalova *Křídla*; ta jsme pod jeho nenápadným vedením přečetli úplně jinak než soudobá oficiální kritika i ti čtenáři, kteří v něm viděli jen básníka zradivšího surrealismus.

(Poznámka stranou. Když mě Vladimír Justl nedlouho před svou smrtí spolu s profesorem Jiřím Holým vyzval, abych pro edici Nezvala v České knižnici navrhl, které sbírky je třeba zařadit, na většinu – protože oba vyškoleni Králíkem – jsme se shodli, nejvíce právě na *Křídlech*. Ale Oldřich Králík měl pochopení a nemalý obdiv, podobně jako Jiří Kuběna, i pro básnické hodnoty *Zpěvu míru*. Když ho nakladatelství, které vydávalo a na školy dodávalo povinnou školní četbu, vyzvalo, aby napsal doslov právě ke *Zpěvu míru*, vůbec ho to neuvedlo do rozpaků a doslov napsal. Vydání ve čtvrtmilionovém nákladu se však neuskutečnilo – pro Nezvalův nesouhlas s navrženou smlouvou, která ho měla odbýt paušálem daleko pod nejnižší sazbou tehdejšího honorování poezie, a to Nezval, který téměř celý život žil jen z honorářů, odmítl s tím, že by si souhlasem s vydáním v absurdně vysokém nákladu znemožnil reedice té skladby. Králíkův doslov ke *Zpěvu míru* tedy ku štěstí Králíkova odkazu nevyšel – v době odmítání Nezvalovy postsurrealistické poezie by ho měl kdekdo nespravedlivě za Králíkův škraloup. Ještě mám ten doslov – Oldřich Králík mi dal jeho průklep – schovaný.)

Ač jsem si připadal vedle silné čtveřice kolegů z vyššího ročníku v semináři jako benjamínek a příliš jsem se nechtěl předvádět, při probírání *Křidel* jsem neodolal a tu a tam uplatnil to, čím jsem se na gymnáziu spíše zesměšňoval, totiž své citování Nezvala při každé možné i nemožné příležitosti, zvláště Nezvala poetisty a autora lehčí múzy. Oldřichu Králíkovi moje propadnutí Nezvalovi neušlo. Referáty poslouchal se zavřenýma očima, takže se některé kolegyně z učitelského směru domnívaly, že při nich pospává (šeredně se mýlily, neušel mu žádný lapsus a ledabylost), ale navíc si zatraceně pamatoval, jak se kdo projevoval. Rád nás potrápil nad slovem, které věcně nebo stylisticky přesně nesedělo; dal si od posluchače/čky vyložit význam údajně jasného slova, zasmál se tvrzení, že *každý přece ví, co to slovo znamená*, a hnal nás do studovny pro příslušný svazek tehdy ještě nedokončeného *Příručního slovníku jazyka českého*, a z něho jsme si přečetli pět nebo i víc jeho dost rozdílných významů, z nichž byl pro pochopení textu klíčový jen ten, na který jsme nepomysleli. Onen skvostný devítisvazkový slovník, ne zrovna levný, jsem si po mnoha letech pořídil a často se s ním – snad ku prospěchu svých textů – radím.

Oldřich Králík, autor velké důkladné knihy o logice díla Brezinova, spisů, o němž říkával, že ho zřejmě nikdo kromě něho nedokázal celý přečíst (no, snažili jsme se), ctil osobnosti v mnohém hodně odlišné. Ne nadarmo visely nad jeho pracovním stolem tři podobizny: *Dobrovský, Šalda, Václavek*. Nezval mu rozhodně nebyl nijak blízký, však o jeho próze ve třicátých let psal velmi kriticky – poznal v něm však autentického *Básníka* (a *Básníka* stavěl podobně jako Šalda i Nezval nad pouhé *Umělce*, natož nad

literáty) a mému zaujetí pro Nezvala i pak Šaldu porozuměl; měl vedle přímo sloní paměti i velký dar empatie. A tak když se blížila doba lámání chleba, totiž volby diplomové práce, navrhl mi, abych ji napsal o *Nezvalově baladické tvorbě*. Pokusil jsem se namítnat: v *Křídlech* jsou všeho všudy jen čtyři *České balady*, to je snad na diplomku málo, knížka *52 hořkých balad* a balady v *Manoně* a v *Loretce* jsou přece balady villonské, to se mám rozepsat o *dvojích* baladách u Nezvala? Oldřich Králík se na mne podíval a počkal, než mi došlo, co nám při Wolkerovi dal pochopit; že baladu nečiní baladou jenom ponurý děj, střet s démonickou silou a tragické vyústění, jak se to učí a stále omílá, ale zázračná *proměna*. Dopřál mi, abych si konečně sám uvědomil, že *proměna* je jedním ze základních motivů Nezvalova díla; že podobně jako v *Baladě o očích topičových* se zrak nebohého Antonína proměňuje ve světlo, ve světlo žárovek se mění také fantastické pracovní nasazení v Nezvalově básni *Edison*, a co jiného než balada je i *Podivuhodný kouzelník* a jeho *transfigurace*? Obhájená diplomka se náhodou bez mé iniciativy octla v jeho rukou a vynesla mi pozvání k návštěvě, během níž si mě básník nenápadně vyzkoušel ze znalosti svého díla; asi byl spokojen, pověřil mě, abych sestavil knížečku z jeho myšlenek o poezii, a když jsem to – absolvent Králíkova školení v ediční práci – udělal výběrem *Moderní poezie*, jehož rukopis kolaudoval bez jediné připomínky nebo návrhu cokoli přidat nebo naopak pominout, dokonce mě poctil svou přízní a tím, že mi svěřil ediční práci na vydávání svého souborného Díla. Ale to patří do jiné kapitoly.

Až nyní mi dochází, že právě svým baladickým úsilím si byli Wolker, vrcholný básník české *proletářské poezie*, a *poetista* Nezval přes neslučitelnou směrovou orientaci a při jejich soutěživosti (Nezval napsal *Podivuhodného kouzelníka* v nevyhlášené soutěži se *Svatým Kopečkem*, jedinou básní, na kterou se tehdy podle jeho výroku dalo *žárlit*) natolik blízcí, že přátelství nezaniklo, ani když Jiří Wolker vystoupil z Devětsilu na protest proti jeho přechodu ke klubajícímu se už poetismu. Po jeho smrti trvalo v Nezvalovi až do jeho smrti.

Oldřich Králík neměl ve zvyku nás kazit chválou. Tak jako nás taktně upozorňoval na četné naše nedostatky, tak i taktně dovedl povzbudit. Když jsem přečetl v jeho semináři referát o jedné sestině Jaroslava Vrchlického, neměl námítky ani připomínky, i říkal jsem si, že můj referát *jakžtakž obstál*. Vladimír Justl mi pak prozradil, že se mu Králík zmínil, jak příjemně jsem ho svým referátem překvapil. Věděl, že mi to Vladimír řekne? Samozřejmě věděl.

Věděl však i o tom, že jsem jeho žák dost nevěrný. Učarovaly mi analýzy anglické a zčásti i české středověké literatury, s nimiž fakultu na *filologickém odboru* seznámil profesor Cejp. Velice zjednodušeně řečeno, Cejp objevil v anglické poezii 14. století, v Langlandovi a Chaucerovi, druhý, dnes nám nečitelný, ale ve středověku zřejmě běžný druhý významový plán, tedy jejich alegorickou povahu, kterou signalizují znamení, *signa*, anagramy, a potvrzují ji *circumstantia*, *okolnosti*. Cejp ukázal na jedné své přednášce, že *česká*

Alexandreida je kryptickým, alegorickým obrazem tažení Přemysla Otakara II. do Prus. Cejpovi vynikající kolegové včetně Oldřicha Králíka energicky této hypotéze oponovali, ale po letech její pravdivost prokázal ve svých studiích o českém výtvarném umění 14. století a zejména ve své pronikavé práci o *Dürerově Apokalypse* tehdy odborný asistent, později slavný profesor *Rudolf Chadraba*. Snad v nevysvětlitelném souznění s ním jako pomocná vědecká síla na ústavu estetiky, který Chadraba řídil po smrti profesora Markalouse (Rudolf Chadraba aplikoval Cejpovu hypotézu na výtvarné umění až později), pokusil jsem se porozhlédnout po české středověké literatuře a ve stati *Poznámky k výkladu Klaretova Enigmaticu* (vyšla ve Sborníku VŠP Olomouci, *Jazyk a literatura II*, SPeDn Praha 1955, s. 262–265) jsem navrhl nově chápat Klaretův *Hádankář* (dost nelogickou součástí naučných příruček mladé Karlovy univerzity) jako *poetiku* soudobé slovesnosti a *Novou radu* Smila Flašky z Pardubic jsem analyzoval jako konkrétní alegorii pře šlechty s Václavem IV., a tedy argumentoval pro její dataci rokem 1394.

Pronikavému duchu a odvaze *Ladislava Cejpa*, který můj článek o Klaretově *Aenigmaticu* uvítal, jsem se obdivoval do té míry, že jsem pak chodil – neanglista – na jeho semináře a osvojil si základy možností *kvantitativní analýzy* slovesných děl, kterou Cejp demonstroval na výkladu Shakespearových her. S touto metodou jsem se odvážil po letech přechíst *Žert* Milana Kundery. Toho má studie (otiskl mi ji měsíčník *Plamen*) natolik zaujala, že se na ni po mnoha letech rozpomněl v svém *Rozhovoru o umění kompozice*, v němž objasnil „matematickou strukturu“ svého románu. Na otázku Christiana Salomona, byla-li ta struktura předem promyšlena, Kundera odpověděl: „Ne. To všechno jsem objevil po vydání *Žertu* v Praze díky článku jednoho českého literárního kritika [...]. Byl to pro mne objevný text.“ Ten článek jsem (aniž jsem tušil, že se mu mnohem později dostane zmínky v Kunderově *L'art du roman*) dal, patrně ještě v rukopise a žádostiv pochvaly, Oldřichu Králíkovi. A dostalo se mi 4. 1. 1967 malé vlídné sprchy:

„Milý příteli, přečetl jsem si s potěšením Vaši studii o Kunderově próze. Dovolil jsem si navrhnout několik výrazových retuší a opravit několik překlepů.

Mám jedinou velikou námitku, ale tu mi diktuje rozdíl věkový: patří [se – vloženo red.] a sluší psát tak důkladně o mladíčcích, jako je Kundera? [...]

Z detailů bych měl pochybnosti o účelnosti aritmetiky kompoziční. Mám dojem, že jde o Cejpovo dědictví. Nemám nic proti počítání kapitol a podkapitol – ale nelíbí se mi magie s počty stránek [...]. Něco se mi smí nelíbit, ne? Ale jako celek si mi Váš Kundera moc líbí.“

Mohl napsat vlídněji a taktněji svému *nevěrnému* žáku?

Podotýkám, že Králík se s Kunderou spřátelil, když jsem je seznámil při básnickové návštěvě a večeru v Olomouci 1957. A vím, že Milan Kundera na

Oldřicha Králíka často a rád vzpomínal. Když si přečetl mou analýzu svého románu *La Lenteur* (č. *Pomalost*, Host 1996), napsal mi:

„...dostal jsem před pár dny Tvou kritiku *Pomalosti*. Udělal jsi mi velkou radost. Jsou kritiky přesné, kritiky hluboké, kritiky blbé a pak je docela zvláštní kategorie: kritiky okouzluující. Věruška tu Tvou četla asi třikrát a pořád se smála (a Ty víš, co to je Vera, veracitě, pravda!) Ano, četl jsem toho Dennona poprvé česky a v Čechách. Ale netušil jsem tehdy, že čtu jeho zpotvořenou verzi. Takle povídka by byla něco pro Králíka. Vůbec není jisté, že byl Denon opravdu jejím autor.“

Jaká škoda, že Oldřich Králík se této vzpomínky Milana Kundery (jemuž jsem se přirozeně ani slovem nezmnínal o varování, abych se o mladíčcích tak důkladně nerozpisoval...) už nedožil. Třeba by se na záhadu původně anonymně publikované povídky vrhl – a rozluštil ji.

Oldřich Králík se mnou nesouhlasil ani v názoru na úroveň Nezvalových překladů, stavěl nad ně překlady Holanovy. Ale to mu nebránilo, aby mě ženě a mně nepřinášival své knihy s laskavým věnováním a nevítal mé recenze na ně. Zastavoval se u nás na Letné po večeri, když se šel projít kolem Moravy, než zase na fakultě usedne ke stroji, jehož klapot se bude rozléhat celou budovou často až do půlnoci. Obvykle při tom poreferoval o situaci na svých *třech frontách*: slavníkovské, máchovské (případně nerudovské) a bezručovské. Jeho návštěvy u nás se opakovaly prakticky až do jeho smrti; naší Dominice (narozené 1965) nikdy nezapomněl přinést pamlsek. Mimořádně dobrý vztah bez ohledu na to, co se mu na mně nemohlo líbit a co mi nikdy nepředhazoval, vyplýval i z toho, že jeho paní Božena působila až do své předčasné smrti roku 1962 na stejné katedře neslovanských jazyků jako moje žena Eva.

Já jsem docenta a pak profesora Králíka navštěvoval obvykle na fakultě a tam jsem ho seznámil také se svým přítelem z nejbližších, s Václavem Erbenem, který pak s Králíkem konzultoval, když se rozhodl napsat velký román o desátém století (podklady k němu sbíral mnoho let a stačil napsat jen úvod), a okouzlen jeho osobností, věděním, lidskostí vsadil ho pod jménem *Malík* do svých detektivních románů *Denár v dívčí dlani* a *Poslední pád Mistra Materny*. Nemohu však nevzpomenout vlastně jediné návštěvy v bytě Oldřicha Králíka a jeho ženy v Hněvotínské ulici 18. Oldřich Králík slavil roku 1957 své padesátiny skutečně velkolepě. Říkalo se, že celý týden, jeden den s profesory, další docenty, pak s odbornými asistenty a nakonec se svými – tehdy už bývalými – posluchači z neučitelského studia. Pozval nás domů, chyběl jen – nevím už proč – Jaromír Dvořák a kolegyně z mého ročníku. Úžasné nás Králíkovi pohostili a tento vlastně *bytový seminář* se protáhl na celou noc. Snad hodinu snad dvě po půlnoci si Králík vzpomněl na posluchačku *Dídu*, krasavici – patrně ne zcela neprávem – podezřelou z toho, že ji velký svůdce žen Vladimír Justl až příliš pomohl k vynikajícímu referátu.

Docent Králík se rozhodl, že musíme Dídu jít pozdravit. A tak jsme uprostřed krátké červnové noci zvonili na Dídu, totiž na její rodiče, v jejichž vile nevisely na stěnách horší originály než obrazy Josef Čapka, Václava Špály, Emila Filly atd. A byli jsme do toho mimořádně kulturního domu mile pozváni, vařila se káva a došlo i na historii zmíněného referátu. Byli jsme už málem polomrtví, když jsme v pánské jízdě pokračovali u Králíků až do svítání a klopýtali pak domů; jenom na Oldřichu Králíkovi nebylo vůbec znát, že už má celý týden důkladných oslav za sebou.

Abych nezapomněl, Vladimír Justl tehdy uspořádal ke Králíkově padesátce rukopisný sborník našich prací. Na tom sborníku – kde je mu konec? – jsem se podílel statí o *Sedmikrásce* Jaroslava Durycha, který dlouho pracoval jako lékař ve vojenské nemocnici a jehož zahrada na olomoucké Letné sousedila se zahradou, v níž se batolila má budoucí žena Eva.

Nejlepší vzpomínku na Oldřicha Králíka jsem si přirozeně nechal na konec. Po oslavě jeho jubilea jsme se rozprchlí, oženil jsem se, dal výpověď v Krajské lidové knihovně, kde jsem byl zaměstnán jako její metodik, chystal se na dvouměsíční vojenské cvičení a Oldřich Králík v gratulačním dopise ke svatbě se 8. července 1957 zmínil o možnosti, že bych mohl po vojenském cvičení nastoupit jako asistent na bohemistickou katedru. Ta možnost už v té době neexistovala, ale to Králík na prázdninách, které trávil v Chudoplesích, ještě nevěděl. A tak mi psal:

„Podle posledních Opelíkových zpráv utváří se vyhlídka na Vaši asistenciu příznivěji. Avšak mluvil jste prý nevhodným způsobem s kol. Daňhelkou. Máte před sebou habaděj času na konflikty, prozatím hleďte, abyste s lidmi vycházel co nejpokojněji. Slibuji si velice mnoho od Vašeho příchodu na naši katedru, zlobil bych se na Vás, kdyby nynější příležitost byla Vaší vinou propasena.“

Ani Opelík, ani profesor Daňhelka, tehdy tuším vedoucí katedry, ani Oldřich Králík nevěděli, proč jsem *nemohl* akceptovat lákavou nabídku místa na olomoucké bohemistice. Dosud jsem o tom nepsal, ale nemám proč to tajit. Pozval si mne tehdy docent proděkan Oldřich Bělič a řekl mi, že *téměř* nic nebrání, abych se stal asistentem, že moje články v *Hostu do domu* a v *Novém životě* mají dobrý ohlas atd., jen je tu *maličkost*. V době zostřeného boje proti náboženství jako opiu lidstva není možno přijímat nikoho, kdo se nevypořádal s náboženskou otázkou. Vědělo se, že před svatbou na olomoucké radnici jsem byl oddán u svatého Mořice, kde nám hrál na varhany už tehdy slavný jejich obnovitel *Antonín Schindler*. Vědělo se, že se občas zastavím na večerní mši u dominikánů. Nevědělo se, že už dávno nemám a vlastně nikdy jsem neměl *zážitek víry*, že jako dítě zbožné maminky, která by byla ráda, kdybych se rozhodl pro teologii, ale nikdy mi to výslovně neřekla, jsem vyrůstal v prostředí, kde téměř všichni věřili, že jsou věřící, ale že mně se víry, která je přece

milost Boží, nedostalo, že jsem zkrátka věřící ze setrvačnosti. Jenže kdybych se náboženství zřekl ve chvíli, kdy se mi to klade jako *podmínka* k nějaké kariéře, připadal bych si jako kariérista; jako padouch. Tak jsem se to odvážil říci spectabilis Běličovi, vlastně svému krajanovi z Kyjovska. Porozuměl mi a jen poznamenal, že o tom už tedy nebudeme mluvit a on o tomto důvodu mé rezignace na nabídnutou možnost nikomu neřekne. Své slovo dodržel, nevím, jak vysvětlil prof. Daňhelkovi, že se už o asistenturu neucházím, a já nebyl s to nijak rozumně Daňhelkovu naléhání čelit. A proděkan Bělič neprozradil nic ani Oldřichu Králíkovi, který mi 26. července už z Olomouce napsal na vojenské cvičení dopis, který zde ocituju jako ukázkou nádherné Králíkovy starostlivosti o nevěrného žáka i Králíkova velkého umění ironie:

„Mluvil jsem právě s kol. Daňhelkou, opravdu si nedovedu z jeho řeči vybrat, jak to s Vaší asistenturou vypadá. A nejsem prorok, abych odhadl, co byste měl dělat. Snad by úplně postačilo, kdybyste poslal z vojny pohlednici. Ovšemže jste se s kol. Daňhelkou nepohádal, ale nemluvil jste zřejmě dost uctivě o hodnosti asistenta na VŠP,¹ když Vám jedno provizorní usnesení vyřizoval proděkan Bělič. Dobře vychovaný mladý muž musí dát najevo, že si váží a vždy nesmírně bude vážit prokázaného dobrodiní, že ocení, bude-li mu propůjčena vysoká hodnost asistenta na VŠ. Vy se zatím bratříčkujete s pochybnými básníky a nemáte dost náležité úcty k fakultní hierarchii, Musíte přece, jste-li náležitě vychovaný absolvent, omdlávat při pomýšlení, že by Vás minulo vyznamenání, spočívající ve funkci asistenta. Svět končí na fakultě a neprostírá se přece v pohádkových říších. Nejhorší asi je, že si neuvědomujete, jak zlehčujete majestát školy.“

Zmínka o *bratříčkování s pochybnými básníky* narážela na to, že jsem jako knihovník na jaře 1957 pozval do Olomouce Milana Kunderu a k nelibosti panující moci (o té nelibosti jsem neměl potuchy) uspořádal večer z jeho tehdy ještě rukopisných *Monologů*, podrobených pak i po jejich mírně cenzurovaném vydání ničující oficiální kritice. V létě 1957 už se zřejmě na fakultě vědělo, že se kamarádím s básníkem, který sice napsal vyznamenanou poému o Fučíkovi, ale octl se právě v jisté a tehdy jen dočasné nemilosti.

Až to ode mne nikdo nevyžadoval a nic mi za to nesliboval, rezignoval jsem na příslušnost k církvi; zdálo se mi nepoctivé v ní setrvávat, daru víry nemaje. Když se mne kdo po mnoha letech na tuto otázku přátelé katolíci ptali, odpovídal jsem otázkou, zda jsem si mohl říci, že od nějaké chvíle začnu věřit? Sám se *dožadovat daru* milosti Boží? Ale co vím, třeba se dostanu do nějaké životní situace, kdy se mi daru víry dostane.

/1/ V letech 1953–1958 měla Univerzita Palackého pouze fakultu lékařskou, z fakulty společenských věd a z fakulty přírodních věd byla zřízena Vysoká škola pedagogická.

Ani Milanu Kunderovi, ani Oldřichu Králíkovi jsem o historii svého jara a léta 1957 neměl důvod nic říci. Jen o Kunderově olomoucké epizodě 1957 jsem napsal do sborníku *Tisíc dní s literárním klubem Olomouc* (Olomouc 2009) vzpomínku *Jeden z pochybných básníků*.

Nebyl jsem Králíkův věrný žák, ale čím jsem starší, tím víc vím, že za většinu toho, čemu jsem se v jeho oboru naučil, vděčím jemu. Nestihl jsem mu za to, za jeho laskavost, takt, porozumění, starost a povzbuzování nikdy takto souhrnně poděkovat, snad u víře, že je na to času dost; že Oldřich Králík je v mém životě a práci podobně jako slunce a naděje napořád. A jen zlá náhoda způsobila, že jsem se dověděl o jeho předčasné smrti a pohřbu až po návratu od moře. Ale čtenáři Králíkova díla by snad mohli mít o mé skromné svědectví zájem.